

HET COLLEGE VAN BEROEP VAN DE NVO NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

Uitspraak in zake het beroep tegen de uitspraak van het College van Toezicht van de NVO van 31 oktober 2012.

Klaagster in de behandeling in eerste aanleg, mevrouw A., gaat bij monde van haar advocaat in beroep tegen deze uitspraak.

Mevrouw A. te X., hierna te noemen: appellante

Versus

Mevrouw drs. B. te Y., lid NVO, hierna te noemen: verweerster

Samenstelling van het College van Beroep van de NVO bij deze beoordeling.

De heer drs. M. Faas, lid en plaatsvervangend voorzitter

Mevrouw drs. M. Salverda, lid

Mevrouw drs. J.P.M. Wichers- Bots, lid

Het College van Beroep baseert zich bij de behandeling van dit beroep op de beroepscode van de NVO en het Reglement voor het College van toezicht en het College van Beroep van de NVO.

Het College van Beroep beslist in deze zaak conform zijn taakstelling in artikel 3.1 van het bovengenoemde Reglement, waarin staat dat het College van Beroep onderzoek doet op grond van de klacht, vervat in het beroepschrift. Daarbij kan het College van Beroep de uitspraak van het College van Toezicht bevestigen, wijzigen, dan wel vernietigen. Het College van Beroep komt daarmee tot een definitief eindoordeel.

Verloop van de procedure tot nu toe.

Mevrouw A. diende op 29 februari 2012 een klacht in tegen mevrouw B. bij het College van Toezicht (hierna CvT).

Het CvT heeft hiervan op 31 oktober 2012 uitspraak gedaan. Het CvT oordeelde de klacht in alle onderdelen ongegrond

De feiten zoals weergegeven in de uitspraak van het CvT, de overwegingen en beslissing van het CvT van 31 oktober 2012 worden beschouwd als hier ingelast en deel uitmakend van deze uitspraak.

Appellante is van deze beslissing in beroep gekomen met een beroepschrift, bij monde van haar advocaat, ontvangen op 3 december 2012 door het College van Beroep.

Op 23 januari is van de advocate van verweerster een verweerschrift binnengekomen, nadat uitstel was toegekend.

Op 24 april 2013 heeft het College van Beroep een hoorzitting gehouden.

Het beroep.

Ontvankelijkheid.

Het beroepschrift is binnengekomen binnen de daarvoor gestelde termijn na de dag van verzending van de uitspraak van het CvT. Het bevat de noodzakelijke gegevens en de gronden van het beroep. Het beroep is ontvankelijk verklaard.

Het College van Beroep gaat uit van de in beroep niet bestreden feiten en gebeurtenissen zoals deze zijn vastgesteld door het CvT.

De gronden van het beroep.

Appellante heeft de volgende gronden aangevoerd.

Beroepsgronden naar aanleiding van de behandeling in eerste aanleg:

a. Het CvT motiveert in haar uitspraak niet op welke feiten en argumenten zij haar oordeel baseert. CvT verwijst in algemene zin naar hetgeen gesteld werd door verweerster onder vermelding dat het verweer voldoende zou zijn toegelicht.

Appellante is hierentegen van mening dat verweerster wel heeft weersproken, maar niet heeft weerlegd middels het verweer.

Het CvT voldoet op deze manier niet aan haar motiveringsplicht, zodat inhoudelijk verweer gedurende verdere procedure vrijwel onmogelijk wordt gemaakt. Is een schending van artikel 6 EVRM. Zowel EHRM als Hoge Raad hebben uitdrukkelijk bepaald dat art 6 EVRM ook op tuchtprocedures van toepassing is. Appellante haalt ter ondersteuning van haar stelling jurisprudentie aan.

b. Door af te zien van een zitting heeft klaagster niet kunnen reageren op het verweerschrift, terwijl hier volgens haar onjuiste dingen in staan. Appellante verzoekt dan ook uitdrukkelijk om een zitting in het hoger beroep.

c. Verweerster betreft in haar verweer oordelen van de rechtbank. Deze kunnen niet als haar verweer dienen. De rechtbank is niet deskundig op het gebied van de pedagogiek en heeft daarom juist verweerster aangesteld.

d. Appellante geeft aan dat genoegzaam duidelijk is uit de klachten dat verweerster geen neutrale hypothesetoetsende houding heeft aangenomen zoals van een redelijk bekwaam en handelend pedagoog verwacht mag worden.

Ook heeft het CvT ten onrechte niet geoordeeld over het feit dat verweerster op selectieve wijze gebruik heeft gemaakt van collaterale bronnen, en daarbij een belangrijk deel van deze bronnen achterwege heeft gelaten.

Beroepsgronden ten aanzien van specifieke klachtonderdelen zoals deze door het CvT in zijn uitspraak zijn geformuleerd:

T.a.v. klachtonderdeel 1.

Het CvT heeft volgens Appellante ten onrechte geoordeeld dat verweerster de zorgsignalen voldoende serieus heeft genomen.

-Appellante noemt hierbij 7 bronnen die in het beroepsschrift in bijlage zijn meegestuurd.

-Appellante voert tevens aan dat verweerster er ten onrechte van uit is gegaan dat uit het rapport van de Raad van 8 juli 2010 niet zou blijken dat sprake zou zijn van seksueel misbruik van M. door zijn vader. Zij voert gegevens uit het rapport en het klachtgesprek met de regiodirecteur van de Raad aan waaruit dit volgens haar blijkt.

-Rapportage door de arts P. Verweerster had dit stuk niet zomaar terzijde mogen schuiven zonder nadere bestudering. Appellante ziet dit rapport als relevant feit, dat in het onderzoek had betrokken moeten worden.

-zedepolitie. Verweerster stelt dat zij op 1 maart 2011 een gesprek met de zedepolitie gevoerd zou hebben, hier was appellante niet van op de hoogte en niet over geïnformeerd door verweerster.

-de brief van 27 maart 2011. De interpretatie hiervan door verweerster is volgens klaagster volstrekt onjuist. Hij handelt juist expliciet over de onderzoekscontacten en de terugval van M.

T.a.v. klachtonderdeel 2.

Het CvT motiveert niet waarom zij meer waarde hecht aan de motivering van verweerster dan aan die van appellante. Het CvT had hier nadere vragen moeten stellen of door partijen

op elkaar te laten reageren.

Appellante wijst hierbij nadrukkelijk op de brief van advocaat namens klaagster aan de organisatie waar verweerster werkzaam is (hierna D.) dd 1 juni 2011. Deze brief wordt in het verweer genegeerd, de inhoud niet weerlegd. Dit geldt ook voor het rapport van prof. dr. R. Appellante heeft het standpunt dat het feit dat verweerster zaken onbeantwoord laat er niet toe kan leiden dat deze punten niet in de uitspraak over de klachten worden meegewogen.

T.a.v. klachtonderdeel 5.

Appellante stelt dat het onderzoek van mevrouw T., collega van verweerster, onder verantwoordelijkheid en leiding van verweerster plaatsvond Zij heeft hiermee, in tegenstelling tot wat het CvT overweegt, zich buiten de grenzen van haar eigen deskundigheid begeven. Onderbouwing voor deze stelling geeft appellante door de brief van verweerster van 30 maart 2011 die zij als teamleider schrijft en hierin de ontvangst bevestigt van de brief van klaagster van 27 maart 2011 en aangeeft de inhoud hiervan in het onderzoek aan de orde te zullen stellen.

T.a.v. klachtonderdeel 6.

Het CvT heeft ten onrechte het verweer van verweerster gevolgd en hierbij geen inhoudelijke afweging gemaakt. Volgens appellante is verweerster met haar beslissing ten aanzien van de kwestie rondom de kinderpsychiater op de stoel van de deskundige gaan zitten die de beoordeling van M, gezien de situatie, in de ogen van appellante had moeten maken. Verweerster treedt daarmee expliciet buiten haar deskundigheidsgebied en appellante acht daarom de klacht gegrond. Verweerster is geen kinderpsychiater of consultatiebureauarts en negeert de verwijfsbrief van de laatste.

Het verweer

Verweerster voert het volgende aan als verweer.

Ten aanzien van de beroepsgronden naar aanleiding van de behandeling in eerste aanleg:

a. Het CvT heeft in de uitspraak de feiten, de klachten en het standpunt van verweerster uitvoerig beschreven. Gelet op de redactie van de uitspraak kan niet anders geconcludeerd worden dan dat het CvT het standpunt van verweerster tot het hare heeft gemaakt en daarmee zijn oordeel heeft gemotiveerd. Van strijdigheid met artikel 6 EVRM is derhalve geen sprake. De door appellante aangehaalde jurisprudentie heeft betrekking op het tuchtrecht en niet op het verenigingsrecht en kunnen daarom niet dienen ter ondersteuning van haar standpunt

b. Appellante doet het voorkomen alsof er onduidelijkheid is geweest over het al dan niet houden van een zitting. Volgens verweerster was dit niet zo, het CvT heeft aangegeven dat een zitting houden een mogelijkheid zou zijn, maar niet dat dat in dit geval ook aan de orde zou zijn. Het CvT is dus niet teruggekomen op haar beslissing dat er een zitting zou plaatsvinden.

Daarnaast had appellante ook kunnen verzoeken gehoord te worden, zoals volgens het reglement mogelijk is.

c. Het betreft oordelen over het handelen van verweerster en haar collega en over het verloop van het onderzoeksproces. Hier is geen pedagogische deskundigheid voor vereist. Dit oordeel van de rechtbank staat vast.

d. Dit vindt zij opvallend, omdat het juist de neutrale houding van verweerster was waarmee appellante zich niet kon verenigen. Verweerster heeft zich niet willen laten beïnvloeden door appellante die het onderzoek in een door haar gewenste richting probeerde te sturen door brieven, stukken en verzoeken.

Verweerster heeft ook steeds gemotiveerd waarom zij bepaalde stukken en bevindingen niet in het onderzoek wenste te betrekken en al dan niet kon voldoen aan door appellante gedane verzoeken.

Verweer ten aanzien van specifieke klachtonderdelen:

T.a.v. klachtonderdeel 1.

Verweerster heeft appellante alle ruimte geboden om vragen te stellen. Haar is gelegenheid gegeven om stukken onder de aandacht te brengen van de onderzoekers. Er hebben meerdere onderzoekscontacten plaatsgevonden waarin uitgebreid is gesproken over de zorgen en vermoedens van appellante aangaande kindermishandeling en de ontwikkeling van M. Deze zijn ook uitgebreid besproken met de vader van M. In dit kader zijn, met instemming, verschillende informanten benaderd. Naar aanleiding van aanhoudende verzoeken van appellante zijn meerdere voortgangsgesprekken gehouden. Hierin is uitleg gegeven over het handelen van onderzoekers en zijn vragen van appellante beantwoord. Niet alle door appellante gewenste stukken zijn in het onderzoek betrokken, waaronder de rapportage van arts P., maar dit is gemotiveerd door verweerster en dit wil niet zeggen dat verweerster de zorgsignalen onvoldoende serieus heeft genomen.

Verweerster gaat in haar verweerschrift uitgebreid in op de door appellante bij dit klachtonderdeel specifiek genoemde documenten. Ook weerspreekt zij de mening van appellante dat zij geconstateerd zou hebben dat de situatie voor M. niet bedreigend zou zijn. Volgens appellante zou dit blijken uit documenten die nader in het beroepsschrift omschreven worden. Verweerster stelt dat de gegevens uit deze documenten door appellante niet worden weergegeven in de context waarin zij gelezen en geïnterpreteerd moeten worden. Zo schetst zij een verkeerd beeld van de betekenis van deze documenten. Uit deze bijlagen blijkt volgens verweerster dan ook niet dat er geen sprake is van een bedreigende situatie voor M. Verweerster heeft geen oordeel over het bestaan van een al dan niet onveilige situatie uitgesproken, zij heeft ook geen deskundigenbericht uitgebracht. Specifiek gaat zij hier nog in op de klachtbehandeling van de klacht van de vader van appellante tegen de RvdK, behandeld door de heer L., waarvan een weerslag staat in zijn brief van 21 december 2011. Appellante verzuimt te melden dat de klacht hier gedeeltelijk niet-ontvankelijk en niet-gegrond is verklaard. Dat het onderzoek van de Raad van 8 juli 2010 als gedateerd is verklaard ligt gelegen in het feit dat inmiddels opdracht was gegeven door de rechtbank voor een multidisciplinair onderzoek. Overigens treft het verwijt dat verweerster acht had moeten slaan op de standpunten van de heer L. geen doel, daar deze brief dateert van na de beëindiging van het onderzoek.

Verweerster gaat ook in op de rapportage van de arts P. Verweerster heeft dit rapport niet zonder nadere bestudering terzijde geschoven, zoals appellante stelt. Zij heeft het bestudeerd en geconcludeerd dat het niet voldoet aan de eisen die aan een dergelijk rapport worden gesteld. P. doet zeer verstrekkende uitspraken terwijl hij zich uitsluitend heeft gebaseerd op door appellante verstrekte informatie. Zij geeft aan dat de heer P. geschorst is door het RTG vanwege dit rapport.

De stelling dat verweerster onzorgvuldig gehandeld heeft in het contact met de zedenpolitie weerspreekt verweerster. Op verzoek van appellante heeft zij telefonisch contact gehad en aangegeven dat D. niet uit eigen initiatief informatie of rapportages aan de zedenpolitie zal overhandigen. Verweerster heeft appellante er op gewezen dat het haar vrij staat om het onderzoeksrapport aan anderen te verstrekken, in afstemming met haar ex-man.

Verweerster ziet in het beroep geen toelichting waarom de uitleg aan de zedenpolitie onvoldoende zou zijn.

Verweerster gaat ook in op de brief van 27 maart 2011 van appellante, in relatie tot het "nieuw opgelopen trauma" van M. en het gesprek op 6 april 2011 onder anderen over deze brief, en stelt in het kort dat deze brief hier geen gewag van doet en dat er geen sprake was van een nieuw trauma tot dit in het klachtschrift naar voren kwam.

T.a.v. klachtonderdeel 2.

In de uitspraak van het CvT is het oordeel ten aanzien van dit klachtonderdeel voldoende toegelicht.

Wat betreft de brief van 1 juni 2011: de stelling dat deze brief genegeerd wordt is niet juist. De brief van 24 mei 2011, de reactie van appellante van 1 juni 2011 hierop en

correspondentie die ontstond naar aanleiding van deze brief heeft geleid tot een mondelinge zitting bij de rechtbank op 27 september 2011, die op 11 oktober 2011 werd vervolgd. Verweerster geeft aan dat de opmerkingen ten aanzien van het ontbreken van een reactie op het rapport van prof. R. geen hout snijden. In haar verweer in eerste aanleg heeft zij wel degelijk een reactie gegeven op deze rapportage.

T.a.v. klachtonderdeel 5.

De onderzoeken die mevrouw T. heeft uitgevoerd zijn niet onder verantwoordelijkheid van verweerster uitgevoerd. Zij hebben beide als autonome zorgprofessionals hun werkzaamheden verricht. Verweersters rol was coördinator van het onderzoek. Daarmee is ze niet verantwoordelijk geworden voor de onderzoeken van mevrouw T.

T.a.v. klachtonderdeel 6.

Appellante heeft in haar brief van 27 maart 2011 aan verweerster en mevrouw T. een visie gevraagd op een nadere diagnostisering door een kinderpsychiater van de PTSS klachten van M. Mevrouw T.'s visie hierop was dat dit niet aangewezen was omdat de onderzoeksbevindingen hier geen aanleiding toe gaven, de ontwikkeling van M. geen afwijkingen liet zien en de informatie van verschillende informanten hier ook geen aanleiding toe gaf. Dit is besproken en appellante is er ook op gewezen dat het haar vrij stond om M elders psychiatrisch te laten onderzoeken. Mevrouw T. heeft een inschatting gemaakt op basis van de hulpvraag en de bovengenoemde informatie en zij was van oordeel dat dit niet geïndiceerd was.

De beoordeling van het beroep

Bij de beoordeling van het beroep volgt het College van Beroep (hierna: het College) de volgorde en nummering van de klachtonderdelen zoals deze in de uitspraak van het CvT zijn weergegeven.

Overwegingen ten aanzien van de beroepsgronden naar aanleiding van de behandeling in eerste aanleg

Ad a.

De Hoge Raad heeft uit rechtspraak van het EHRM de algemene regel afgeleid dat artikel 6 Van het EVRM van toepassing is in medische tuchtzaken omdat daarbij het burgerlijk recht van de praktijkuitoefening in het geding kan zijn. Analooq geldt dit ook voor tuchtzaken in andere beroepsgroepen. Het tuchtrecht van de NVO sanctioneert niet met beperkingen in de beroepsuitoefening, maar in het lidmaatschap van de vereniging. In zoverre gaat de analogie niet op. Maar de invloed die tijdelijke of permanente schorsing van het lidmaatschap kan hebben op de feitelijke uitoefening van het beroep kan van zodanig gewicht zijn, dat er wel degelijk sprake is van een inbreuk op het burgerlijk recht van de praktijkuitoefening. Uit lid 1 van artikel 6 (recht op een eerlijk proces) vloeit een motiveringsplicht voort door de rechter. Deze is immers noodzakelijk om te vernemen op welke feitelijke en juridische gronden de rechter heeft gesteund bij het nemen van zijn beslissing en zo ook weer gemotiveerd beroep tegen deze beslissing te kunnen voeren.

Het College constateert dat het CvT zich, blijkens de uitspraak, het standpunt van verweerster heeft eigen gemaakt in haar overwegingen en beoordeling.

Het College overweegt dat de motivering weliswaar summier is, maar niet ontbreekt en ook niet onbegrijpelijk is. Het College beoordeelt deze klacht als ongegrond.

Ad b.

Het reglement geeft de mogelijkheid van het houden van een hoorzitting, geen plicht. Uit de dossierstukken is niet naar voren gekomen dat er onduidelijkheid is geschapen door het CvT over het al dan niet houden van een zitting. Daarnaast had appellante om een hoorzitting kunnen verzoeken op grond van artikel 5.2.6 lid twee van het reglement.

Deze klacht beoordeelt het College als ongegrond.

Ad c.

Het feit dat verweerster oordelen van de rechtbank in haar verweer voert staat haar vrij als zij veronderstelt dat deze haar verweer ondersteunen. De waarde van de argumenten die bij klacht en verweer worden aangevoerd worden in hun context beoordeeld door de tuchtcolleges van het NVO.

Deze klacht beoordeelt het College als ongegrond.

Ad d.

De overwegingen ten aanzien van deze beroepsgrond worden samengenomen met de gronden en punten van verweer die bij klachtonderdeel 1 worden genoemd, omdat het hier juist gaat over de motivatie voor de verschillende afwegingen en het al dan niet gebruik maken van bepaalde bronnen in het onderzoek.

Overwegingen ten aanzien van de specifieke klachtonderdelen

T.a.v. klachtonderdeel 1.

Uit de aangevoerde argumenten en standpunten van appellante en verweerster blijkt een verschil van mening over de betekenis van ingebrachte bronnen in het onderzoek. Dit komt naar de mening van het College voort uit het feit dat de verwachting van appellante ten aanzien van de doelstelling van het onderzoek en haar rol erin uiteen liep met de aard van het onderzoek zoals dit in de opdracht door de rechtbank was geformuleerd. Het College kan uit de klacht en de reactie daarop van verweerster niet de conclusie trekken dat verweerster de zorgsignalen onvoldoende serieus heeft genomen.

Verweerster geeft er in haar reactie op deze klacht, met onderbouwing middels de door haar ingediende documenten, juist blijk van dat zij ten aanzien van de vragen en standpunten van appellante en de aanwezige bronnen een doordachte overweging heeft gemaakt.

Zij heeft hierin een onafhankelijke positie ingenomen en zorgvuldig gehandeld.

T.a.v. klachtonderdeel 2.

Uit de aangeleverde documenten bij klacht en verweer is het College gebleken dat er op de brief van 1 juni 2011 van advocaat van appellante de reactie is verstuurd door verweerster bij brief van 16 juni dat zo snel mogelijk een reactie zou volgen. Op 29 juni is een brief gevolgd waarin D. aangeeft de inhoudelijke reactie op de brief van 1 juni op te schorten tot na de beslissing van de rechtbank aangaande het verloop van het onderzoek en de beëindiging ervan. In de aanloop naar de zittingen van 27 september en 11 oktober 2011 hebben partijen over en weer kunnen reageren op hetzelfde onderwerp als dat van de bewuste brief: elkaars standpunten ten aanzien van (de kwaliteit van) het onderzoek en het onderzoeksverloop. Het College acht het begrijpelijk dat in dit kader niet meer separaat en specifiek inhoudelijk is gereageerd naar de advocaat op de brief van 1 juni. Het College ziet dit niet als klachtwaardig handelen.

De stelling van appellante dat verweerster niet heeft gereageerd op de rapportage van prof. R. treft geen doel. Het College verwijst hierbij naar het verweerschrift in eerste aanleg. Verweerster heeft niet inhoudelijk gereageerd op de kritiek in deze rapportage. Zij heeft wel opmerkingen gemaakt ten aanzien van de totstandkoming van deze rapportage en de in haar ogen daaruit voortkomende onbetrouwbaarheid ervan. Het is aan verweersters eigen oordeel en overweging om in haar verweer al dan niet in te gaan op de inhoudelijke kritiek in deze rapportage.

T.a.v. klachtonderdeel 5.

Het College heeft uit de processtukken geconstateerd dat verweerster één van de brieven die zij aan appellante heeft gestuurd heeft ondertekend met "teamleider". Overige brieven en documenten van haar hand zijn ondertekend met "orthopedagoog-generalist, onderzoekscoördinator", met "orthopedagoog-generalist" of alleen met haar naam. Tijdens de hoorzitting is nader navraag gedaan door het College naar de feitelijke functie en verantwoordelijkheden van verweerster. Verweerster heeft aangegeven dat zij in het onderzoek een coördinerende functie had, aanspreekpunt was voor de ouders en de

planning en stroom aan onderzoeken in de gaten hield. De functie van teamleider, die zij ook heeft, is meer gericht op de organisatie, en speelde niet in het onderzoek. De onderzoekers hebben hun eigen verantwoordelijkheid ten aanzien van de onderzoeken die zij uitvoeren. Het College overweegt hier dat het ten aanzien van cliënten zaak is om zeer zorgvuldig om te gaan met benamingen van functies en het daarmee wekken van verwachtingen over verantwoordelijkheden en bevoegdheden die deze met zich meebrengen. Dit om verwarring en misverstanden te voorkomen. Verweester had, om iedere twijfel over haar rol in het geheel te voorkomen, de term “teamleider” niet moeten gebruiken als dit niet haar positie in het onderzoek aangeeft. Dit zou tot gegrondheid van dit klachtonderdeel kunnen leiden. In het licht van het gehele onderzoek, de contacten met cliënten, de overige correspondentie en de communicatie over de verschillende onderzoeken echter is het College van mening dat het enkele gebruik van een ondertekening in één brief hier niet heeft kunnen leiden tot onderbouwing van de stelling van appellante dat verweester de leiding over en de verantwoordelijkheid voor het onderzoek van mevrouw T. had. Deze stelling wordt door het College verworpen.

T.a.v. klachtonderdeel 6

De hulpvraag van appellante naar de visie ten aanzien van diagnostisch onderzoek van M door een kinderpsychiater is, zo stelt verweester, met appellante besproken. Daarbij was het aan de collega van verweester, mevrouw T., om een inschatting te maken of dit geïndiceerd was, binnen de aard van het onderzoek van D. Blijkens de bevindingen tijdens het onderzoek, de algemene ontwikkeling van M en na het inwinnen van informatie bij verschillende informanten was dit niet geïndiceerd.

De discrepantie tussen de aard van het onderzoek en de verwachtingen van appellante ten aanzien van het onderzoek is in dit kader met moeder besproken.

Het College heeft niet kunnen constateren dat verweester in casu buiten haar deskundigheid zou zijn getreden. Zij heeft zelf geen afweging gemaakt ten aanzien van het verzoek van moeder en is overigens naar het oordeel van het College zorgvuldig omgegaan met de hulpvraag van moeder en de beperkingen die het onderzoek door D. ten opzichte hiervan met zich meebrachten.

Uitspraak

Alles overwegende komt het College van Beroep tot de volgende uitspraak:

Het College van Beroep beoordeelt alle klachtonderdelen als ongegrond.

Het College van Beroep bevestigt de uitspraak van het College van Toezicht.

Uitspraak aldus gedaan op 22 mei 2013 in de genoemde samenstelling.

dhr.drs. M. Faas, voorzitter

Mw.mr.drs. J. Pfeiffer, ambtelijk secretaris